

Arrest

nr. 134 056 van 27 november 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 11 september 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 26 augustus 2014 houdende een ministerieel besluit tot terugwijzing. De bestreden beslissing werd op 27 augustus 2014 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HUYSMAN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij kwam op 24 augustus 2006 naar België samen met haar moeder en haar broer.

Op 9 september 2007 diende de verzoekende partij een aanvraag in op grond van artikel 12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 9 augustus 2008 werd de verzoekende partij in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister.

Op 9 augustus 2011 werd aan de verzoekende partij een B-kaart afgeleverd.

Op 22 maart 2013 werd de verzoekende partij opgesloten in het Centrum van Everberg uit hoofde van verkrachting en aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging.

Op 23 april 2014 veroordeelde de correctionele rechtbank te Veurne de verzoekende partij tot een gevangenisstraf van 5 jaar.

Op 26 augustus 2014 nam de verwerende partij een ministerieel besluit tot terugwijzing ten aanzien van de verzoekende partij. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Over de grond van de zaak

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“Il.1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

Il.1.2. Zoals reeds in de feiten uiteengezet is verzoekende partij sinds 2007 in het bezit van een verblijfskaart van onbepaalde duur, samen met haar moeder en haar broer. Zij vormen samen een hecht gezin, de moeder van verzoekende partij bezoekt haar zeer regelmatig in de gevangenis. Verzoekende partij is in België opgegroeid, zij verblijft van kinds af aan in ons land en heeft niets anders gekend dan het leven hier.

De thans bestreden beslissing houdt dan ook een schending van artikel 8 EVRM in.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

“Artikel 8 – Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Il.1.3. De tenuitvoerlegging van het thans bestreden beslissing is in strijd met het door artikel 8 EVRM gegarandeerde gezinsleven en impliceert bijgevolg dat de twee getrouwen van elkaar zouden onttrokken worden hetgeen strijdt met artikel 8 EVRM.

Bij de toepassing van artikel 8 EVRM, dat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven beschermt voorziet het EHRM drie criteria:

Ten eerste moet er een band van bloed of aanverwantschap bestaan tussen de gezinsleden.

In casu verblijft de hele familie van verzoekende partij – met name haar moeder en haar broer - in België, waardoor aan dit eerste criterium is voldaan.

Ten tweede moet de familiale band voldoende hecht zijn.

Het zal dan ook duidelijk zijn dat de band tussen de verzoekende partij en moeder en haar broer bijzonder hecht is, aangezien zij grootgebracht is door haar moeder en zij niets anders heeft gekend dan dat. Bovendien bezoekt de moeder van verzoekende partij haar nog regelmatig in de gevangenis, wat eveneens bevestigd wordt in de beslissing van verwerende partij.

Tot slot moet het voor de vreemdeling quasi onmogelijk zijn om een familieleven te leiden in het land van herkomst.

In casu is het onmogelijk voor de verzoekende partij om een gezinsleven te leiden in Kameroen. Het staat buiten kijf dat verzoekende partij sinds kinds af in België verblijft, hier is opgegroeid en geen enkele band heeft met Kameroen. Zij kan nooit aarden in een vreemd land waar zij niet heeft en niemand kent.

Dit impliceert de volstrekte onmogelijkheid voor verzoekende partij om een familieleven te leiden in België.

II.1.4. Verwerende partij ontkent ook niet dat de huidige beslissing tot terugwijzing een inmenging vormt in het gezins- en privéleven van verzoekende partij in de zin van artikel 8 EVRM, doch meent zij dat deze inmenging verantwoord is ter bescherming van de openbare orde.

Verzoekende partij wenst erop te wijzen dat zij zich niet verzet tegen zijn veroordeling en dat zij zeer goed beseft dat zij zeer ernstige feiten heeft gepleegd. Verzoekende partij vindt het dan ook niet meer dan normaal dat zij voor deze feiten gestraft wordt.

Verzoekende partij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar en 10 jaar ter beschikking stelling van de strafuitvoeringsrechtbank, wat een zeer zware sanctie inhoudt.

Verzoekende partij zal deze straf uiteraard ondergaan, doch meent zij dat de huidige besluit tot terugwijzing absoluut niet verantwoordt is en dat het besluit tot terugwijzing weldegelijk een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met de specifieke situatie van verzoekende partij en het feit dat zij niet of niemand heeft in Kameroen en dat zij haar hele leven in België heeft gewoond, hier is grootgebracht en haar hele familie zich thans hier bevindt.

II.1.5. Verzoekende partij is dan ook mening dat verwerende partij de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 8 EVRM en het proportionaliteitsbeginsel heeft geschonden."

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verzoekende partij verwijst naar artikel 8 van het EVRM en meent dat er een verkeerde afweging is gebeurd doordat er geen rekening zou zijn gehouden met haar specifieke situatie dat zij heel haar leven in België heeft gewoond, dat zij hier is grootgebracht, dat haar hele familie zich hier bevindt en dat zij niemand meer heeft in Kameroen.

Vooreerst dient te worden aangestipt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat er wel degelijk een afweging is gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM, hetgeen op zich niet wordt betwist door de verzoekende partij. Aldus dient de Raad na te gaan of de gemaakte afweging niet kennelijk onredelijk is en of de verwerende partij terdege rekening heeft gehouden met de specifieke situatie van de verzoekende partij.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt ingeroepen, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het Verdrag, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden akte. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden maatregel definitief is geworden (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi t. Frankrijk; EHRM, 31 oktober 2002, Yildiz t. Oostenrijk; EHRM 15 juli 2003, Mokrani t. Frankrijk).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Het begrip 'familie- en gezinsleven' zoals vervat in artikel 8 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht van de verdragsluitende staten dient te worden geïnterpreteerd. Om tot het bestaan van een familie- en gezinsleven te besluiten, dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en wordt vervolgens vereist dat deze familiale band voldoende 'hecht' is. Waar verzoekende partij een schending opwerpt van haar familiaal leven, wijst de

Raad er evenwel op dat het EHRM het begrip “gezinsleven” in beginsel beperkt tot het kerngezin en nagaat of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Het EHRM oordeelde dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. Verzoekende partij die zich beperkt tot het aanstippen dat er een band van bloed of aanverwantschap is en dat de band voldoende hecht is hetgeen zou blijken uit het gegeven dat ze grootgebracht is door haar moeder en dat haar moeder haar kwam bezoeken in de gevangenis, toont deze afhankelijkheid evenwel onvoldoende aan. Bovendien blijkt deze afhankelijkheid evenmin uit de stukken van het administratief dossier. Aldus is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij over een door artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig gezinsleven beschikt. Evenwel heeft het EHRM eerder geoordeeld dat de relatie tussen de ouders en hun meerderjarige kinderen waarbij het vaststaat dat de band tussen beiden voldoende hecht is, onder het begrip ‘privéleven’ valt.

Bijgevolg dient artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw te worden genomen. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft (legaliteitstoets), dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij wet is voorzien, met name in artikel 20 van de vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft (legitimitetoets), dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging *in casu* minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, nl. de vrijwaring van 's lands openbare orde.

Een volgende verdragseis betreft de noodzakelijkheidsvoorwaarde. Zelfs al is de inmenging wettelijk voorzien en voldoet zij aan de doeleinden die in artikel 8 van het EVRM zijn opgesomd, dan nog is vereist dat de beperking noodzakelijk is in een democratische samenleving en niet verder reikt dan wat strikt noodzakelijk is. De inmenging in het privéleven mag niet disproportioneel zijn.

Het EHRM doet beroep op een aantal criteria die toelaten uit te maken of zo'n daadwerkelijke maatschappelijke behoefte voorligt. Zo gaat het EHRM onder meer na wat de aard en de ernst zijn van de gepleegde feiten, welk de duur is van het verblijf in de verdragsluitende staat, welke tijd er verlopen is sinds het plegen van de strafrechtelijke feiten en wat het gedrag van de verzoekende partij is tijdens deze periode, welke de sociale, culturele, familiale banden zijn met de staat van verblijf en staat van bestemming, welke nationaliteit alle betrokken personen hebben, wat de gezinssituatie is van de verzoekende partij en tevens beoordeeld het EHRM de ernst van de moeilijkheden die de partner zou ondervinden in het land van herkomst van de verzoekende partij.

In casu wordt niet betwist dat de verzoekende partij ernstige feiten heeft gepleegd. Zo werd de verzoekende partij veroordeeld voor verkrachting. Voorts blijkt dat er een gevaar is voor recidive, nu blijkt dat zij onmiddellijk na haar vrijlating is hervallen, waarbij zij zich vergrepen heeft aan een oudere weerloze dame. Zoals de verwerende partij terecht motiveert, blijkt uit haar gedrag dat zij de bevrediging van haar seksuele driften laat primeren op het respect voor andermans fysieke en psychische integriteit.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat er onderzoek werd gedaan naar de verblijfssituatie van de verzoekende partij in België. Zo wordt aangegeven dat de verzoekende partij in 2006 samen met haar moeder en broer naar België kwam. Zij was toen 11 jaar oud. Op 1 september 2006 in het bezit werd gesteld van een aankomstverklaring. Op 9 augustus 2008 werd zij in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister en op 19 maart 2011 werd zij in het bezit gesteld van een B-kaart. Op 22 maart 2013 werd zij in een gesloten instelling opgesloten uit

hoofde van verkrachting. Op 19 november 2013 werd zij vrijgesteld. Echter op 23 december 2013 werd zij weer opgesloten. Inmiddels is de verzoekende partij meerderjarig.

In casu stelt de verzoekende partij dat het voor haar onmogelijk is om een gezinsleven te leiden in Kameroen. Zoals reeds werd aangestipt, is er geen sprake van een gezinsleven en dient te worden nagegaan of de verzoekende partij haar privéleven kan verder zetten in Kameroen.

Ze stelt dat ze van kinds af aan in België is opgegroeid en dat ze geen enkele band meer heeft met haar land van herkomst. Dienaangaande stelt de Raad vast dat de verzoekende partij pas op 11 jarige leeftijd in België is aangekomen en dus niet heel haar leven in België heeft gewoond, zoals zij argumenteert. Alhoewel zij op die leeftijd nog minderjarig was, is de leeftijd van 11 jaar niet zo jong dat er zou kunnen worden gesteld dat ze geen enkele band meer heeft met haar land van herkomst. Immers heeft de verzoekende partij langer in haar land van herkomst verbleven dan in België. Bovendien brengt zij geen enkele verduidelijking aan betreffende eventuele familieleden in haar land van herkomst. Zij poneert zonder meer dat zij daar niemand kent en dat de hele familie zich in België bevindt. Vooreerst dient te worden aangestipt dat uit de stukken van het administratief dossier enkel blijkt dat de moeder en de broer van de verzoekende partij in België verblijven. Van overige familieleden blijkt niet dat zij in België verblijven en dienaangaande brengt de verzoekende partij ook geen enkel bewijs aan. Gezien de lange duur die zij toch in haar land van herkomst heeft doorgebracht, is het weinig waarschijnlijk dat ze daar niemand kent. Hierbij dient toch ook aangestipt te worden dat de verzoekende partij inmiddels meerderjarig is. De verzoekende partij gaat niet naar school en werkt evenmin, ze heeft geen partner of gezin. De Raad ziet dan ook niet in welke obstakels er zouden kunnen zijn die zich verzetten tegen een terugkeer. Bovendien bezit ze ook nog steeds de Kameroense nationaliteit. Wat betreft het contact met haar moeder hoeft dit evenmin een obstakel te zijn. De moderne communicatiemiddelen (internet, facebook, messenger, viber, ...) laten immers toe om een zeer nauw contact te onderhouden. Bovendien kan haar moeder haar nog steeds komen opzoeken. Aldus maakt de verzoekende partij het niet aannemelijk dat ze haar privéleven dat blijkbaar enkel bestaat uit een nauw contact met haar moeder, niet verder kan zetten in Kameroen.

Rekening houdend met alle voormelde gegevens is de Raad van oordeel dat de bestreden beslissing geen disproportionele inmenging in het privéleven van de verzoekende partij veroorzaakt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Evenmin maakt de verzoekende partij een schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 20 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 van het EVRM.

Ter adstruering van haar middel voert de verzoekende partij aan wat volgt:

“II.2.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn

II.2.2. Verzoekende partij is van menig dat het huidige besluit tot terugwijzing in strijd is met artikel 20 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 20 luidt als volgt (eigen onderlijning):

Art. 20. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag (en in artikel 21) kan (de Minister) de vreemdeling, die niet in het Rijk gevestigd is, terugwijzen wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad of de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden zoals die door de wet zijn vastgesteld niet heeft nageleefd. In de gevallen waarbij krachtens een

internationaal verdrag een dergelijke maatregel slechts mag genomen worden nadat de vreemdeling gehoord werd, mag de terugwijzing slechts bevolen worden na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. (De Koning bepaalt de overige gevallen waarin de terugwijzing slechts bevolen mag worden na advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen bij een in de Ministerraad overlegd besluit.) <W 1996-07-15/33, art. 4, 012; Inwerkingtreding : 16-12-1996> <W 2005-05-26/33, art. 21, 037; Inwerkingtreding : 10-06-2005> <W 2006-09-15/72, art. 17, 041; Inwerkingtreding : 01-06-2007> (Onverminderd artikel 21, §§ 1 en 2, kan de in het Rijk gevestigde vreemdeling (of de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet), wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land ernstig heeft geschaad, door de Koning uitgezet worden na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen.) Indien de maatregel gegrond is op de politieke activiteit van deze vreemdeling, moet over het uitzettingsbesluit in de Ministerraad beraadslaagd worden. <W 2005-05-26/33, art. 21, 037; Inwerkingtreding : 10-06-2005> <W 2007-04-25/49, art. 16, 045; Inwerkingtreding : onbepaald et au plus tard 01-06-2008> De terugwijzings- en de uitzettingsbesluiten moeten uitsluitend gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling [1 en mogen niet op economische redenen berusten]¹. Hem mag geen verwijt gemaakt worden van het gebruik dat hij overeenkomstig de wet gemaakt heeft van de vrijheid van meningsuiting of van deze van vreedzame vergadering of van vereniging. [1 Bij het nemen van een besluit tot uitzetting wordt rekening gehouden met de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd van de betrokkene, de gevolgen voor de betrokkene en zijn familieleden evenals met het bestaan van banden met het land van herkomst of het ontbreken ervan. Wanneer de Koning een besluit tot uitzetting neemt voor een langdurig ingezetene wiens EU-verblijfsvergunning van langdurig ingezetene, de in artikel 17, § 5, eerste lid, bedoelde bijzondere vermelding inzake internationale bescherming bevat, wordt de bevoegde overheid van de in de vermelding aangewezen lidstaat verzocht te bevestigen of de betrokkene aldaar nog steeds internationale bescherming geniet. Indien de langdurig ingezetene er nog steeds internationale bescherming geniet, wordt hij verwijderd naar deze lidstaat. In afwijking van het vijfde lid, en onder voorbehoud van de internationale verplichtingen die België binden, kan de langdurig ingezetene verwijderd worden naar een ander land dan het land dat hem de internationale bescherming toegekend heeft, als er ernstige redenen zijn om hem als een bedreiging voor de veiligheid te beschouwen, of indien hij, ingevolge een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf, een bedreiging vormt

Verwerende partij heeft bij het nemen van het besluit tot terugwijzing geen rekening gehouden met de duur van het verblijf in het Rijk (verzoekende partij verblijft meer dan 10 jaar in het Rijk), de leeftijd van de betrokkene (verzoekende partij is nog maar 19 jaar), de gevolgen voor de betrokkene en zijn familieleden evenals met het bestaan van banden met het land van herkomst of het ontbreken ervan.

II.2.3. Verzoekende partij is dan ook mening dat verwerende partij de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 8 EVRM en artikel 12 Vreemdelingenwet heeft geschonden.”

Artikel 20 van de vreemdelingenwet vereist inderdaad dat de verwerende partij rekening houdt met “de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd van de betrokkene, de gevolgen voor de betrokkene en zijn familieleden evenals met het bestaan van banden met het land van herkomst of het ontbreken ervan”. Aldus moet minstens uit de stukken van het administratief dossier blijken dat er een afweging is gebeurd. Deze afweging komt overeen met de afweging die in het kader van artikel 8 van het EVRM dient te gebeuren. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat er wel degelijk een afweging is gebeurd. Tevens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de verblijfssituatie en de familiale situatie van de verzoekende partij. Zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de gemaakte afweging kennelijk onredelijk zou zijn.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij noch een schending van artikel 20 van de vreemdelingenwet, noch van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Evenmin toont zij aan dat de materiële motiveringsplicht zou zijn geschonden of dat het bestuur niet zorgvuldig zou hebben gehandeld.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU